

k trestnímu řádu napadený rozsudek v jeho odsuzující části v celém rozsahu zrušiti jako zmatečný již v zasedání neveřejném a věc vrátiti do první stolice, by ji znovu v rozsahu zrušení projednala a rozhodla a nebylo třeba zabývat se důvodem zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., ježto bude nalézacímu soudu volno při novém hlavním přelíčení slyšeti též znalce, pokud toho bude pro správné rozsouzení věci zapotřebí.

Čís. 3083.

Zcela všeobecné, neurčité obviňování ze zločinů, nespočívající na konkrétních okolnostech, nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 209 tr. zák., k níž se vyhledává, by byly ve spojení s určitou osobou udány vymyšlené skutkové okolnosti, zakládající skutkovou podstatu zločinu, takovým způsobem, že se jím osoba ta křivě označuje jako pachatel zločinu, jehož v pravdě nespáchala.

Tvrzení, že četník vědomě podal soudu nesprávnou relaci, by byl kdo (udavatel) trestán, jest obviněním ze zneužití úřední moci.

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Zm I 503/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. května 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utrhaní na cti podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 10 — správně 9 a) § 281 tr. ř. Po věcné stránce čís. 10 — (správně čís. 9 a) § 281 tr. ř.) — namítá stěžovatelka, že tu není skutkové podstaty zločinu podle § 209 tr. zák. proto, že prý obvinění, jež vznesla proti četnickému strážmistrovi V-ému, jest příliš všeobecné a paušální, takže ani vojenský prokurátor, ani brigádní soud neshledali v něm podnět k zavedení trestního řízení proti V-ému, pokládajíce je prý spíše za verbální injurii, kterou zmateční stížnost rovněž vylučuje, mluvíc o ní jen »per inconcessum«. Mimo to prý se udání stalo v době, kdy již bylo trestní řízení proti V-ému zavedeno a nemohlo se vůbec jednati o zavedení nového řízení proti němu, z čehož prý plyne, že obžalovaná chtěla dopisem pouze doplniti svou svědeckou výpověď, nikoliv učiniti udání. Než zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Projevuje sice správný názor, že zcela všeobecné, neurčité obviňování ze zločinů, nespočívající na konkrétních okolnostech, nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 209 tr. zák., k níž se vyhledává, by byly ve spojení s určitou osobou udány vymyšlené skutkové okolnosti, zakládající skutkovou podstatu nějakého zločinu, takovým způsobem, že se jím osoba ta křivě označuje jako pachatel zločinu, jehož v pravdě nespáchala. I když se připustí, že ony věty v dopise obžalované, zaslaném 9. června 1926 brigádnímu soudu v Praze, v nichž obviňuje četnického strážmistra V-ého, že se »dopustil celé řady předchozích i dalších trestných činů proti jejich ro-

dině, ohrožujících čest, majetek a život jejich šestičlenné rodiny, a že jest tu řetězová zločinná úřadová aféra, která šlape zákony a nařízení republiky, by podpořila zločin atd.« — obsahuje zcela všeobecná a neurčitá obvinění, ježto žádných konkrétních skutečností, ba v první větě ani neobsahuje tvrzení, že jde o zločin, přehlíží zmatečnou stížnost, že v první větě dopisu uvádí konkrétní skutečnosti tvrdíc, že četnický strážmistr V. vědomě podal soudu nesprávnou relaci, by byla trestána, tedy okolnosti, zakládající skutkovou podstatu zločinu zneužití úřední moci. Poněvadž soud zjistil, že tyto skutečnosti jsou vymyšleny a že to bylo obžalované známo, uznal správně, že křivě označila četnického strážmistra za pachatele zločinu, jehož ve skutečnosti nespáchal. Poněvadž obžalovaná udala V-ého z vymyšleného zločinu u vrchnosti ve smyslu § 209 tr. zák., totiž u brigádního soudu, a ke skutkové podstatě tohoto zločinu se podle první věty § 209 tr. zák. nevyhledává, by udání mohlo dáti vrchnosti příčinu k vyšetřování nebo pátrání proti obviněnému, jak se to žádá při »obvinění« v druhé větě téhož §, nezáleží na tom, zda bylo na základě tohoto udání proti obviněnému zahájeno nové trestní řízení, nebo rozšířeno řízení již uvedené — čili nic. I kdyby bylo pravdou, co tvrdí zmatečná stížnost, že se obžalovaná dala ku křivému udání pohnouti v souvislosti se svou svědeckou výpovědí, neměnilo by to nic na její vině, pro niž je pohnutka činu lhostejna; netřeba ani podotýkati, že svědek, který má na soudě povinnost, udati jen pravdu, nesmí ani mimo soud zneužívatí vydaného svědectví k tomu, by ve spojení s ním nebo dodatkem k němu přes své lepší vědomí udával jinou osobu ze zločinu.

Čís. 3084.

Nevrátil-li pachatel ukradenou věc dobrovolně, třebas k naléhání poškozeného, nýbrž nedobrovolně, poněvadž mu byla odebrána (zabavena proti jeho vůli), nelze použití ustanovení § 187 tr. zák.

Uplatňování, že mělo býti uznáno na čin dokonáný místo na pokus a použito § 187 tr. zák., není ve prospěch obžalovaného (§ 282 tr. ř.), vyloučil-li zrušovací soud předpoklady § 187 tr. zák.

Kvalifikace podle § 176 II a) tr. zák. předpokládá nejen, že pachatel byl dvakrát právoplatně pro krádež odsouzen, nýbrž i, že trest byl v obou případech skutečně vykonán.

»Zpětným« ve smyslu § 44 c) tr. zák. jest pouze ten, kdo trest pro stejný trestný čin již vytrpěl zcela nebo z části.

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Zm II 170/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 21. ledna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dílem dokonané, dílem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 176 II a) tr. zák., částečně vyhověl a zrušil napadený rozsudek co do zločinné kvalifikace podle § 176 II a) tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Jinak zmatečná stížnost zavrhl.